

LA MÀQUINA DEL TEMPS

A una petita ciutat, a l'est de Barcelona, jugaven tranquil·lament tres infants d'onze anys: l'Enric, l'Òscar i la Tània. Eren millors amics i els encantava imaginar-se que eren inventors. Per això van començar un projecte que van anomenar "Operació Temps". Aquest projecte consistia a crear una màquina del temps. Però el que ells no sabien era que aquesta innocent idea portaria molts problemes uns anys més tard.

-On som? -va exclamar la Tània desesperada.

-Què ha passat? Jo l'únic que recordo és que vam pujar a la màquina del temps i que tot va començar a fer voltes -va dir l'Enric amb cara de mareig.

Tots tres van mirar al seu voltant i es van adonar que ja no eren a l'habitació de l'Enric, sinó que veien tot ple de sorra, com si estiguessin a un desert. Però això no era el més preocupant, sinó el fet que la suposada màquina del temps ja no hi era.

-D'acord. Perfecte! Estem perduts enmig del no res! -va comentar sarcàsticament la Tània.

-Creieu que la màquina del temps ha funcionat?

-No pot haver funcionat, ximple! Recorda que eren trossos de cartró enganxats amb pega. -Va dir la Tània rient-se de la pregunta.

-Doncs jo no estaria tan segura, Tània. Mireu, allò és molt semblant a les piràmides que estem estudiant a classe, les de l'antic Egipte -va assenyalar l'Òscar. Va semblar que tot es parava. Estaven atrapats a l'antic Egipte!

-Hem de buscar la màquina del temps i tornar a casa. I així es van posar tots en marxa, direcció a la piràmide per a començar a buscar. Després d'una llarga estona caminant van aconseguir arribar a la piràmide on els va semblar molt estrany que l'entrada estigués a plena vista, però tenien pressa i no es van fixar en detalls insignificants com aquells.

-Hem d'anar amb compte on trepit... aah! -Què ha passat, on és l'Enric? -va preguntar la Tània al seu amic.

-Ha trepitjat això i s'ha obert un forat per on ha caigut. -va contestar-li l'Òscar.

-Estàs bé Enric?

-Nois, heu de venir aquí i veure això.

I ho van fer, es van llençar pel forat esperant una caiguda molt dolorosa, però no va ser així. De fet, van caure a una mena de llit molt tou. La sala era gran i estava ben il·luminada. Al centre hi havia una taula amb una nota que deia: "Escolliu bé, una d'aquestes portes us portarà al que voleu, però l'altra pot fer que aquí acabi el vostre camí". Dues portes, però només una elecció.

-Què creieu que hi ha darrere la porta incorrecta? -va preguntar la Tània amb un toc de terror a la seva veu.

-No ho sé, però quina escollirem? Tots van prendre la decisió d'obrir la porta de la dreta, però quan l'Òscar l'anava a obrir va dir: -Espereu! Serà millor que agafem alguna cosa per a defensar-nos -i va repartir a cadascun una pedra prou grossa. Ara sí, l'Òscar va prémer el botó que obria la porta i els seus malsons es van fer realitat.

-Una mòmia! -va cridar l'Òscar.

La mòmia va dirigir-se a l'Òscar qui li va llençar la pedra mentre es dirigia a l'altra banda de l'habitació. -Tireu-li les pedres i obriu l'altra porta. La despistarem i sortirem per l'altra porta. Ho van fer i van aconseguir fugir de la mòmia. Estaven molt espantats i cansats, no podien més, però per fi van veure aquella peça de cartró que van crear sense saber que funcionaria. Hi van pujar i van marcar l'any al qual pertanyien: el 2023. Una altra vegada tot es va tornar fosc, tot feia voltes, però aquesta vegada, en sortir de la màquina, sí que eren al lloc correcte. Tots tres es van llençar al llit esgotats.

-No m'ho puc creure! -van riure tots a la vegada.

-Nens, a berenar. -va dir la mare de l'Enric.

Després de berenar i parlar van decidir destruir la màquina del temps perquè van arribar a la conclusió que era molt perillosa per a tots. La van portar al pati i la van cremar.